

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 céntos.

Saldrá los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

DEFININT

Es hora de que nostres amics es fassin cà rrec que, davant la política de la Lliga Regionalista, que no té altre ideal que la consecució de nòmines i prebendes, no és pràctic oposar-hi el prestigi d'un ideal.

Precisament, aquesta ha sigut la causa dels triomfs d'aquella entitat política, i això ha sigut el què i ha permès en més d'una ocasió, abusivament, vocalitzar com un monopoli el nom de Catalunya.

Es hora de que ens convencem de la necessitat de combatre a nostre adversari, partint del principi de que és l'enemic comú, i, com a tal, hem de plantar-li cara, apel·lant als procediments que tant bé a ells els han anat.

Fixeu-vos bé que no tenen altre tàctica que la de procurar que no es debilitin les seves forces, bo i posant en joc tota classe de maquiavelismes per a dividir les de sos adversaris. Quan lluiten enfront d'ells dos o més partits polítics, tot és tirar-los en cara la manca de puresa d'ideals. ¡Què és això de que un liberal voti en certs casos a un republicà, o a un conservador, o al revés; això, és una falta de pudor polític!... I els esperits ingènuus, que s'aixopluguen més aviat dins el cor d'un home que vol ésser polític, que no en un dels *fo no soc res*, fent algunes vegades cas a aquelles *trètes* del enemic, li asseguren l'èxit.

I aquest ha sigut sempre l'etern treball de la Lliga, demostrat en infinitat de casos.

En canvi, quan ho exigeixen les seves conveniències, no hi ha pudor polític, ni delicadesa; o síno, fixin-se com a Terrassa s'ajunten amb radicals, carlins i socialistes, per a combatre a un liberal monàrquic; fan el mateix a Arenys, enfront d'un conservador; busquen altres aliances, a Manresa, per a veure si derroten a un republicà nacionalista; a Vilafranca, fan el mateix en contra d'un reformista de les condicions i prestigi d'En Zulueta; al Vendrell, apoen a un radical; a Vich, a un jaumí, i a Cervera, a un conservador... I així van fent la seva els eterns mangonejadors, mirant moltes voltes com els altres partits, amb concreció política, no se saben entendre; i a laombra d'aquestes desavinences, ells treuen les representacions.

En molts cassos passa això pels motius exposats, i en altres, perquè en molts partits polítics s'hi troben, desgraciadament, gent que s'avé a traïr sos ideals i compromisos, per a afavorir al qui pot repartir mercès i prebendes, que aquí a Catalunya, aquests són els de la Lliga, ja que ella monopolitza, per la traïció dels a qui ens referim, i pel seu propi esforç, la representació del poder públic en els seus organismes més importants.

Si tothom obrés honradament en la defen-

sa dels seus ideals i compromisos polítics, el caciquisme de la Lliga s'hauria acabat; i ja és hora de que això succeeixi, si no es vol veure a Catalunya llençada en mans d'uns homes que, al seu costat, els tant combatuts Planas i Casals i Comas i Masferrer, resulten una paròdia esquifida del caciquisme català. Mai ells havien arribat a l'extrem que ara som. Tota la política de la Lliga es una sèrie *lligada* de conveniències particulars i de finances, sens que en la consecució de les quals els fassi *mella* rés. Ja havem sentit parlar darrerament de la *conjunció* de quan en Ventosa fou ministre, i a Madrid no hi ha qui desconeixi l'història d'un xec que el batallador diputat per Bilbao, el socialista senyor Prieto, explicava en veu alta i públicament.

Hem sentit parlar moltíssim de l'ordre d'incautació de la flota mercant, com a resultat d'una política d'odis i venjances, que havia escollit com a principal víctima a una antiga i prestigiosa entitat bancària de Barcelona. Havíem sentit parlar de la nacionalització dels ferro-carrils, amb unes pugues i baixes dels seus valor, quins en una sola sessió van aconseguir onze enters de diferència, essent ministre un conceller d'una important casa bancària, competidora de la antiga que hem al·ludit abans. Havíem llegit comentaris referents a la concessió de les obres d'electrificació del port de Pajares a una entitat estrangera, representada a Espanya per un germà del diputat per Vilanova. I estem presenciant com el respectable senador senyor Garriga i Masó, continua *sacrificant-se* a favor de l'Espanya gran, disfrutant l'honorífic càrrec de President de la Caixa d'Emissions de valors per a la construcció de ferro-carrils secundaris, de la major part dels quals (segons diu alguna ànima poc pietosa), ell n'és concessionari, cosa que suposem no ignora, en aquest moment oportú, l'honorable Concell de la Mancomunitat de Catalunya.

Es així com, enfront de les polítiques d'ideals, procedeix la Lliga Regionalista, que aporta al seu inventari una Solidaritat Catalana, una Assemblea de Parlamentaris i una de Municipis, que després d'haver-ho explotat a benefici exclusivament de la seva política, ho malmet, ho traïciona i ho oblida.

Davant d'aquests precediments, que defineixen d'una manera concreta la ètica política d'aquests senyors, els ingènuus de què parlarem tenen el plet perdut.

Hem d'organitzar-nos i preparar-nos per a una solidarització general davant l'enemic comú, davant d'aquest enemic que, amb la sagrada ensenya de Catalunya, vol presentar-nos davant nostres germans ibèrics, com un poble

egoïsta i mancat d'idealització, i que, en canvi, a Covadonga, lluint un arsenal de quincalleria, davant les més altes representacions cridava ¡Viva España! i ¡Viva el Rey!, per a anar, al cap de quatre dies, al teatre del Bosc de Barcelona, predicant tot el contrari i plantejant dilemes de contestació incongruent.

Els bons catalans, que són ara i han sigut sempre els que de Catalunya no n'han fet pabelló que cobreixi la mercaderia, no poden, de cap de les maneres, estar conformes amb el procedir d'aquesta societat anònima coneguda per Lliga Regionalista, i deuen ajuntar-se a tot arreu, per a demostrar als ulls de tothom que aquí som un poble lliure que no admetem cessarismes de cap mena, encare que aquest vinguí traïdorament disfressat amb els emblemes dels nostres sentiments patriòtics més delicats.

Per la nostra part, prediquem amb l'exemple; i, com ja hem dit repetides vegades i molt especialment en ocasió de les últimes eleccions generals, enfront de l'enemic comú, ens despullarem, en el moment oportú i sempre que sigui precís, de nostra idealitat política per a facilitar tota classe d'aliances, a la llum pública, que puguin fer-nos viure amb l'atalayadora esperança, avui ben justificada, de que el caciquisme de la Lliga Regionalista s'és acabat en aquest districte.

I això, tot pensant sempre en el pervindre de nostra pàtria: que quan parlem amb caràcter general, comença en nostra llar i acaba en els límits de l'Estat espanyol.

Este número de EL DEMÓCRATA ha sido sometido a la previa censura militar.

Una explicació

En l'últim nombre de EL DEMÓCRATA donarem compte de l'acord prè per la Coalició Lliberal Demòcrata Autonomista, de presentar candidat a la Diputació Provincial en la vacant que avui havia de proveir-se en aquest districte de Vich-Granollers.

Més tard, va rectificar-se l'acord, i la premura del temps va fer que ens veiéssim privats de comunicar-ho a nostres amics, que a molts d'ells, (pot-ser la majoria), els sorprengué que en la proclamació de candidats s'apliqués l'article 29; més, pensem que per la ressenya que el dilluns publicaven els periòdics de la capital, varen enterar-se del què succeí en aquell acte.

Nosaltres sabíem, des del 24 de juny que era un fet la presentació de la candidatura de En Andreu Nin, amb caràcter de socialista; i